Barbara Scholten

Haarbandjes en wedstrijdkriebels

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Bijna verkering

‘Ik heb zo veel zin in de eerste hockeywedstrijd zaterdag!’

Dat was de openingszin van Lola en ik geloofde er niets van. Het was dinsdag en samen met Bo fietste Lola voor Jip en mij uit.

‘Waarom?’ vroeg Bo. Om haar linkerschouder hing haar laktas en daarop lag een nieuwe roze hockeystick. Volgens de vader van Bo hoort een nieuwe hockeystick bij een nieuw seizoen. Toen ik dat thuis vertelde, hadden ze daar nog nooit van gehoord.

‘Bastiaan heeft beloofd dat hij zaterdag komt kijken,’ antwoordde Lola.

‘Wie is Bastiaan?’ vroegen Jip en ik tegelijk.

‘Die leuke jongen die ik in het zwembad heb leren kennen,’ zei Lola.

Ik begreep meteen waarom ze zin had in zaterdag.

‘Echt waar?’ gilde Bo. ‘Wat spannend, Lo!’ Ze keek op haar telefoon. ‘We hebben nog tijd genoeg voordat de training begint. Hier wil ik meer over weten!’ En ze sjeesde het grasveld op richting onze boom waar we vaak stoppen om elkaar de laatste nieuwtjes te vertellen.

‘Kom maar op! Ik ben er klaar voor.’

Bo zat met haar rug tegen de stam en Lola vertelde hoe het was gegaan. Nee, Bastiaan hield niet van hockey en nee, ze kende hem niet van school. Maar hij zou zaterdag wel komen kijken.

Ik luisterde maar half omdat de kans groot is dat er volgende week een ander langs de lijn staat. Lola houdt namelijk van afwisseling. Te lang met dezelfde is saai, dan verdwijnen de kriebels in haar buik. Helaas werkt dat bij mij toch heel anders.

‘Nou, Lo, dan begin ik op de bank zaterdag, kan ik lekker gluren hoe hij eruitziet,’ zei Bo.

Lola lachte. ‘Ik hoop juist dat ik niet op de bank begin, dan kan ik laten zien hoe goed ik ben.’

‘Daar ben ik ook benieuwd naar, Lo,’ grapte ik, maar daar kon Lola niet om lachen.

‘Wacht maar, Fal, ik ben benieuwd of jij nog een bal raakt als Tibbe langs de lijn staat,’ toeterde ze in mijn oor.

Eigenlijk heet ik Falderie, maar mijn hartsvriendinnen Jip, Bo en Lola noemen me meestal Fal. Tegen Lola zeg ik vaak Lo, Jip is Jip of Jippie en Bo blijft Bo. Alleen onze coach noemt haar Boetsie. De achternaam van Bo is namelijk Bruyns van Boetselaer en onze coach zit bij de oudste broer van Bo in het team die daar ‘de Boets’ wordt genoemd. En zo werd Bo al snel Boetsie. Al die afgekorte namen en bijnamen hebben weinig met dit verhaal te maken, maar het is wel handig om te weten als je erover denkt om verder te lezen. En Tibbe is trouwens Tibbe, de beste vriend van Jip. Het ziet er naar uit dat ik hem voorlopig ook zo blijf noemen en dat komt allemaal omdat ik niet normaal kan doen.

‘Eén ding weet ik zeker: Tibbe komt voorlopig niet kijken!’ Jip rolde over de grond van het lachen en Bo en Lo keken mij vragend aan.

‘Dat was een ongelukje,’ stamelde ik en ik keek kwaad naar Jip.

Bo en Lola waren Bastiaan al weer vergeten en ik voelde het roodgevlekte leger vanuit mijn nek oprukken. Daar heb ik wel vaker last van als ik in het middelpunt van de belangstelling sta.

‘Wat is er dan gebeurd, Fal?’ vroeg Bo.

‘Je had toch al bijna verkering, zei je vorige week?’

Lola had gelijk. Bijna had ik verkering. Bijna, als ik gisteren niet meetelde. Ik had het alleen nog maar hoeven vragen. Vijf woorden in de goede volgorde uitspreken, hoe moeilijk kan dat zijn?

Jip veegde ondertussen de tranen uit haar ogen. ‘Sorry dat ik zo lach, Fal. Maar het is echt te grappig.’

‘Vertel, vertel!’ zeiden Bo en Lo tegelijk.

‘Zo belangrijk is het echt niet, hoor,’ zei ik en ik maaide madeliefjes plat met mijn hockeystick.

‘Het klinkt wél belangrijk.’ Lola klonk ongeduldig. ‘En leuk.’

‘Het is niet leuk en ik heb geen zin om erover te praten.’ Dat zeg ik ook vaak tegen mijn vader als hij me lastige vragen stelt. Mijn vader haalt dan zijn schouders op en mompelt iets over interesse tonen.

‘Kom op, Fal. Ik beloof dat ik het niet verder vertel.’ Lola legde haar achterhoofd op de platgeslagen bloempjes en keek me met een grote grijns aan.

Ik wist dat het geen zin had om niets te zeggen, ze zouden er toch wel achter komen. ‘Vertel jij het maar,’ zei ik tegen Jip die probeerde haar lachen in te houden. ‘Jij vindt het namelijk enorm grappig.’

‘Het zit zo,’ begon Jip. ‘Ik had met Tibbe afgesproken om te voetballen op het trapveldje in de buurt.’

‘Ja, maar dat was toch vorige week?’ vroeg Lola.

Jip schudde haar hoofd. ‘Vorige week kon Tibbe niet.’

‘En toen?’ vroeg Lola.

‘Fal ging mee omdat ze niet zeker wist of ze nog wel verliefd was op Tibbe. Ze had hem namelijk een tijdje niet gezien, onder andere doordat wij op hockeykamp waren en Tibbe op vakantie was. En als je niet meer verliefd bent, is verkering ook onzin.’ Daar wist Jip alles van, want toen haar ouders niet meer verliefd op elkaar waren, ging het uit en nu woont haar vader boven en haar moeder beneden in hun huis. Een rare maar goede oplossing, want Jip is er heel blij mee. ‘Dus had ik bedacht dat ze daar wel achter zou komen als ze hem zou zien.’

Jip heeft altijd overal een oplossing voor. En toen ze vroeg of ik mee ging voetballen, leek me dat een zeer goed plan.

‘En?’ vroeg Lola.

‘Bij de eerste opmerking die Tibbe maakte, werd Falderie net zo rood als...’ Jip keek me aan. ‘Nu.’

‘Wat zei hij dan, Fal?’ vroeg Bo.

‘Hoi,’ zei ik kortaf.

Lola gierde het uit. ‘Dat is inderdaad wel iets om van te blozen, ja! En toen?’

‘Daarna zei Tibbe nog veel meer normale dingen tegen me, zoals “coole shoes, Falderie” en “zullen we een potje voetballen?”’

‘Wat een heel logische vraag van Tibbe was, want daarvoor waren we gekomen,’ zei Jip.

‘En dat hadden we beter niet kunnen doen,’ mompelde ik.

‘Omdat?’

‘Omdat Falderie zich aan het uitsloven was,’ zei Jip tegen Bo.

‘Helemaal niet, ik wilde gewoon winnen!’ riep ik.

Jip maakte het verhaal af. ‘In ieder geval: toen Tibbe wilde scoren, gaf Falderie hem een elleboogstoot en vertrok hij met een dikke bloedneus naar huis.’

‘Nee! Dat meen je niet!’ schreeuwde Lola. ‘Jeetje, Fal, zo krijg je natuurlijk nooit verkering!’

Bo sloeg haar hand voor haar mond. ‘Wat erg.’

Ik was blij dat Bo mijn vriendin is, zij leeft tenminste altijd met je mee.

‘Hoe is het met hem?’ vroeg ze na tien seconden.

Ik haalde mijn schouders op omdat ik het niet wist. Wat ik wel weet na gisteren is dat verliefd zijn het moeilijkste ding in mijn leven is. Ik wou dat het nooit was uitgevonden.